

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DNR-70-44(31)/11/TN

Warszawa, dnia 30 grudnia 2011 r.

DECYZJA DNR-1/96/2011

Na podstawie:

1) art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z póź. zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie rozpatrzenia wniosku przedsiębiorców Sylwii Brzuski i Jacka Brzuski, wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA spółka cywilna w Białych Błotach, o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DNR-1/51/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję;

2) art. 25a ust. 1 i 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586) oraz art. 264 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązuje przedsiębiorców Sylwię Brzuskę i Jacka Brzuskę, wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA spółka cywilna w Białych Błotach do uiszczenia na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty 1230 zł (słownie: tysiąc dwieście trzydzieści złotych), stanowiącej równowartość kosztów opinii, wydanej przez Instytut Matki i Dziecka w Warszawie.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 12 września 2011 r. przedsiębiorcy Sylwia Brzuska i Jacek Brzuska, wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA spółka cywilna w Białych Błotach (strony postępowania) złożyli wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) nr DNR-1/51/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r.

W zaskarżonej decyzji Prezes UOKiK uznał, iż kule do kąpieli: FIZ-84 „Czekoladowe ciastko”, FIZ-86 „Pomarańcz & cynamon”, FIZ-95 „Lawenda & rumianek”, FIZ-96 „Świeża oliwka”, FIZ-123 „Kokos z granatem”, FIZ-127 „Fiołek z lawendą”, FIZ-97 „YLANG”, FIZ-50 „Róża”, FIZ-66 „Żurawina”, FIZ-134 „Róża i lilia” (dalej jako: „kule do kąpieli”), nie są bezpieczne. W związku z powyższym, nałożył na tych przedsiębiorców obowiązki określone w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. Nr 229, poz. 2275, z 2007 r. Nr 35, poz. 215, z 2008 r. Nr 157, poz. 976, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 i Nr 20, poz. 106 oraz z 2011 r. Nr 63, poz. 322 i Nr 102, poz. 586).

We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strony postępowania wniosły o uchylenie decyzji w celu ponownego rozpoznania sprawy, wnosząc jednocześnie o powołanie biegłego w celu wydania opinii na temat bezpieczeństwa produktów będących przedmiotem postępowania. Strony wniosły także o dopuszczenie do obrotu produktów będących przedmiotem postępowania z zastrzeżeniem, że nie będą one sprzedawane osobom poniżej 18 roku życia, a ich dystrybutorzy umieszczą w widocznym miejscu ostrzeżenie dotyczące skutków ich spożywania. Ponadto, strony wniosły o nałożenie na nich obowiązku określonego w art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Postanowieniem z dnia 14 października 2011 r. Prezes UOKiK powołał biegłego – Instytut Matki i Dziecka w Warszawie - w celu dokonania badań kul do kąpieli i ustalenie, czy dziecko powyżej lat 3 jest w stanie spożyć (odgryźć i połknąć) te produkty lub ich część oraz jakie mogą wiązać się z tym zagrożenia dla jego zdrowia i życia. Jednocześnie, pismem z dnia 14 października 2011 r. organ nadzoru zwrócił się do Kujawsko-Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej o zwolnienie próbek rozjemczych kul do kąpieli, zabezpieczonych w toku kontroli u stron postępowania, oraz przekazanie tych próbek do Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie.

Pismem z dnia 2 listopada 2011 r. Prezes UOKiK zawiadomił strony postępowania o miejscu i terminie przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, tj. Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie, a także poinformował o przysługujących im prawach, wynikających z art. 79 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W dniu 30 listopada 2011 r. do UOKiK wpłynęła opinia Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie sporządzona w dniu 25 listopada 2011 r. (sygn.: D.DOC.910.416/11), która potwierdziła niespełnienie przez kule do kąpielii ogólnych wymagań bezpieczeństwa.

W związku z powyższym, pismem z dnia 7 grudnia 2011 r. Prezes UOKiK poinformował strony postępowania o wydanej opinii, jak również o przysługującym im prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Strony postępowania nie skorzystały z przysługujących im praw.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził, co następuje:

Przedmiotem postępowania zakończonego decyzją Prezesa UOKiK nr DNR-1/51/2010 z dnia 30 sierpnia 2011 r. było ustalenie, czy kule do kąpielii spełniają ogólne wymagania bezpieczeństwa. Po rozpatrzeniu materiału dowodowego zgromadzonego w toku tego postępowania Prezes UOKiK stwierdził, że przedmiotowe kule nie są bezpieczne i nałożył na strony postępowania obowiązki określone w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Strony postępowania zarzuciły Prezesowi UOKiK naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 4, art. 5 ust. 1, art. 24 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów oraz § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. w sprawie dodatkowych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i znakowania produktów, które stwarzają zagrożenia dla konsumentów przez to, że ich wygląd wskazuje na inne niż rzeczywiste przeznaczenie (Dz. U. Nr 71, poz. 644) w związku z art. 8 ust. 1 ww. ustawy poprzez wadliwe i dowolne uznanie, że kule do kąpielii nie spełniają wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Prezes UOKiK nie może zgodzić się z tym stanowiskiem. Uznając wprowadzane przez strony postępowania na polski rynek kule do kąpielii za imitacje, a więc produkty, które nie są bezpieczne, Prezes UOKiK oparł się na szeregu dowodach, zgromadzonych w trakcie postępowania zakończonego wydaniem decyzji nr DNR-1/51/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r. Były to badania organoleptyczne tych produktów, przeprowadzone przez inspektorów

Inspekcji Handlowej, które wykazały, że kule do kąpielii swoim wyglądem (tj. kształtem, kolorem, wielkością i posiadanyimi elementami dekoracyjnymi) przypominają środki spożywcze (ciastka) i przez to wskazują na inne niż rzeczywiste przeznaczenie. Dodatkowo, inspektorzy Inspekcji Handlowej przeprowadzający badania organoleptyczne ww. kul do kąpielii uznali, że w przypadku niektórych z tych produktów na inne niż rzeczywiste przeznaczenie wskazuje również ich zapach lub nazewnictwo. Powyższe cechy ww. produktów powodują, iż 10 rodzajów kul do kąpielii spełnia przesłanki do uznania ich za imitacje środków spożywczych w rozumieniu § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. Jednocześnie, inspektorzy ustalili, że spożycie kul do kąpielii zawierających w swoim składzie m.in. środek powierzchniowo czynny – *Sodium Lauryl Sulfate* może być przyczyną np.: podrażnienia układu pokarmowego, zatrucia, wystąpienia silnych reakcji alergicznych, czy poważnych zaburzeń ogólnoustrojowych. Zgodnie z § 1 ust. 1 ww. rozporządzenia, imitacje nie mogą posiadać cech i właściwości wywołujących u konsumentów, zwłaszcza u dzieci, przeświadczenia, że są to środki spożywcze, jeżeli próba konsumpcji imitacji może powodować zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzi.

Ponadto, prawidłowość dokonanej przez Inspekcję Handlową oceny bezpieczeństwa kul do kąpielii znalazła potwierdzenie w opiniach trzech państw członkowskich Unii Europejskiej, przekazanych w toku czynności wyjaśniających podjętych przez organ nadzoru. Opinie wydawane przez państwa uczestniczące w projekcie PROSAFE w ramach współpracy międzynarodowej nie mogą co prawda przesądzać o bezpieczeństwie produktów, ale stanowią instrument wymiany informacji i doświadczeń między państwami w ramach wspólnotowego rynku wewnętrznego, a ich celem jest ujednocianie stanowisk poszczególnych państwowych organów nadzoru rynku, tak aby wszyscy konsumenci z Unii Europejskiej mieli zapewniony taki sam poziom ochrony przed produktami zagrażającymi ich życiu lub zdrowiu.

Mając na uwadze powyższe, Prezes UOKiK w zaskarżonej decyzji słusznie uznał, iż kule do kąpielii stanowią imitację produktów spożywczych (ciastek), a ich spożycie stwarza zagrożenie dla zdrowia i życia konsumentów, zwłaszcza dzieci, a tym samym nie spełniają wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. W związku z tym, organ nadzoru był uprawniony do nałożenia na strony postępowania obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Na marginesie, należy zauważyć, że we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy strony postępowania nie prezentują jednolitego stanowiska odnośnie bezpieczeństwa kul do kąpielii. Z jednej strony twierdzą, iż kule do kąpielii nie stwarzają zagrożenia dla konsumentów w

szczególności dzieci, z drugiej zaś – proponują naniesienie na przedmiotowych kulach informacji, że produkty te stwarzają ryzyko podrażnienia układu pokarmowego, zatrucia, wystąpienia reakcji alergicznych lub zaburzeń ustrojowych lub też ograniczenie ich sprzedaży osobom powyżej 18 roku życia.

Strony postępowania podniosły też zarzut, iż Prezes UOKiK naruszył art. 7, art. 75 § 1, art. 77 § 1 i art. 80 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 20a pkt 1 i art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, poprzez zaniechanie wyczerpującego zgromadzenia i rozpatrzenia całego materiału dowodowego, w szczególności zaniechanie powołania biegłego w celu wydania opinii na temat bezpieczeństwa kul do kąpielii.

Prezes UOKiK w pełni podziela przedstawioną we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy rozważania o zastosowaniu w postępowaniach prowadzonych na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów zasad ogólnych, określonych w kodeksie postępowania administracyjnego. Nie zgadza się jednak z twierdzeniem stron postępowania, że zasady te zostały przez niego naruszone. Nie podziela także stanowiska stron, iż ustalenia w niniejszej sprawie zapadły jedynie na podstawie „subiektywnej oceny inspektorów”. Po pierwsze, Inspekcja Handlowa jest – zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów – wyspecjalizowanym organem kontroli, uprawnionym do oceny spełniania przez produkty ogólnych wymagań bezpieczeństwa. Po drugie, inspektorzy Inspekcji Handlowej kierowali się kryteriami określonymi w przepisach prawa, jakimi są ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów i rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r., a w szczególności jego § 1 ust. 2. W opinii organ nadzoru, w momencie wydawania zaskarżonej decyzji dysponował on materiałem dowodowym, uzasadniającym stwierdzenie, że kule do kąpielii nie są bezpieczne, a tym samym nałożenie obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów było uzasadnione. Jednakże, mając na względzie złożony przez strony postępowania wniosek o powołanie biegłego w celu wydania opinii na temat bezpieczeństwa kul do kąpielii (podkreślić należy, że strony złożyły ten wniosek dopiero we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy), postanowił się do niego przychylić.

Opinia na temat bezpieczeństwa kul do kąpielii wydana przez Instytut Matki i Dziecka w Warszawie potwierdziła jedynie słuszność stanowiska Prezesa UOKiK zaprezentowanego z zaskarżonej decyzji. Zgodnie z opinią biegłego, podobieństwo ww. produktów do atrakcyjnych dla dziecka produktów spożywczych (ciastek), powoduje, że dziecko odruchowo sięga po nie z zamiarem spożycia. *„Małe dziecko reaguje mimowolnie, dla niego jasny jest komunikat: wygląda jak ciastko, pachnie podobnie – służy do jedzenia. Odgryzienie kawałka*

kuli do kąpeli jest możliwe, możliwe jest też więc połknięcie fragmentu kuli”. Biegły stwierdził, że istnieje prawdopodobieństwo, iż mydlany zapach może spowodować zaprzestanie próby konsumpcji kul do kąpeli, ale *„dociekliwość dzieci w wieku przedszkolnym i ogromna chęć poznawcza, może doprowadzić do spożycia chemikaliów.”* Ponadto, biegły jednoznacznie wskazał, że spożycie kul do kąpeli stanowi bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia i życia dzieci. Dodał też, że najbardziej narażoną na zagrożenie jest grupa dzieci, które są uczulone na zawarte w kulach silne alergeny. Rodzaj zagrożenia i jego stopień zależy od ilości ewentualnie połkniętych chemikaliów, a także rodzaju uczulenia na występujące w kulach alergeny. W opinii biegłego, kule do kąpeli – ze względu na zawartość substancji chemicznych - połknięte przez zdrowe dziecko mogą też nieść ze sobą konsekwencje zdrowotne, choćby podrażnienie układu pokarmowego i oddechowego.

Strony postępowania zarzuciły także Prezesowi UOKiK naruszenie przepisów dyrektywy 2001/95/WE z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie ogólnego bezpieczeństwa produktów oraz art. 24 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów poprzez zastosowanie wobec nich sankcji niewspółmiernych do właściwości kuli do kąpeli. Jednocześnie, strony postępowania złożyły wniosek o dopuszczenie do obrotu kul do kąpeli, na których zostałyby umieszczone ostrzeżenia dotyczące skutków ich spożycia oraz z zastrzeżeniem, iż osobom poniżej 18 roku życia sprzedaż tych produktów jest zakazana.

Powyższy zarzut jest bezzasadny, a wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Zastosowany przez Prezesa UOKiK środek jest proporcjonalny do zagrożenia stwarzanego przez produkty będące przedmiotem postępowania i uzasadniony koniecznością ochrony szczególnej grupy konsumentów, jaką są dzieci, uwzględnia także przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r. Dzieci mają mniejszą zdolność rozpoznawania zagrożenia, np. dziecko dotknąwszy gorącej powierzchni, zdaje sobie sprawę z wysokiej temperatury dopiero po kilku sekundach (kiedy już się poparzy), natomiast dorośli natychmiast zauważają wysoką temperaturę. W opinii Prezesa UOKiK zaproponowane przez strony postępowania środki w postaci zamieszczenia na kulach do kąpeli ostrzeżeń nie wyeliminuje stwarzanych przez nie zagrożeń, gdyż dzieci w wieku przedszkolnym i młodsze (a to dla nich produkty te stwarzają zagrożenie) w przeważającej większości nie potrafią czytać, a więc środek ten nie zapewni im bezpieczeństwa. Tym samym zaproponowane przez strony postępowania rozwiązanie nie zapewni ochrony życia i zdrowia, a taki jest właśnie cel środków stosowanych przez Prezesa UOKiK na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Nie jest także możliwe w świetle obowiązujących przepisów

ograniczenie sprzedaży tych produktów do osób powyżej 18 roku życia, jak zaproponowały strony postępowania.

Prezes UOKiK nie może także zgodzić się z twierdzeniem, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem art. 107 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego. W uzasadnieniu prawnym zaskarżonej decyzji organ nadzoru wyraźnie wskazał podstawę prawną jej wydania oraz przytoczył przepisy prawa. Z kolei, uzasadnienie faktyczne zawiera dowody, na podstawie których Prezes UOKiK stwierdził, że kule do kąpeli nie są bezpieczne (tj.: wyniki badań organoleptycznych produktów przeprowadzonych przez inspektorów Inspekcji Handlowej oraz opinie trzech państw członkowskich Unii Europejskiej na temat bezpieczeństwa kul do kąpeli). Ponadto, organ nadzoru w sposób szczegółowy odniósł się do wyników badań przekazanych przez strony postępowania. W szczególności, Prezes UOKiK nadzoru uzasadnił, dlaczego nie zgadza się ze stanowiskiem brytyjskiego laboratorium, iż dołączone do niektórych kul elementy dekoracyjne będące prawdziwymi środkami spożywczymi, wyłączają je spod zakresu regulacji dotyczących produktów, które takimi środkami rzeczywiście nie są, lecz jedynie posiadają cechy wskazujące na inne niż rzeczywiste przeznaczenie. Ponadto, Prezes UOKiK stwierdził, że wyniki badań składu chemicznego kul do kąpeli wskazują na ich bezpieczeństwo jedynie w przypadku prawidłowego i zgodnego z przeznaczeniem użycia tych produktów. Natomiast istotą zagrożenia stwarzanego przez imitacje środków spożywczych jest fakt, iż omyłkowo mogą one zostać potraktowane jako żywność i użyte niezgodnie z ich rzeczywistym przeznaczeniem. W dalszej części zaskarżonej decyzji, Prezes UOKiK – wbrew twierdzeniu stron postępowania - uzasadnił nałożenie obowiązków określonych w art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, tj.: wziął pod uwagę zagrożenia stwarzane przez kule do kąpeli, jak również – w przypadku obowiązku ostrzeżenia konsumentów – wskazał na niemożność nałożenia na strony postępowania obowiązku polegającego na natychmiastowym wycofaniu produktów z rynku i stwierdził, że nakaz ostrzeżenia konsumentów jest jedynym realnym środkiem faktycznego dotarcia do odbiorców tych produktów.

Chybiony jest również zarzut, iż Prezes UOKiK naruszył art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez przywołanie w podstawie prawnej przepisu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 kwietnia 2004 r., które nie może samoistnie stanowić dodatkowego źródła wprowadzania ograniczeń wobec przedsiębiorcy. Na wstępie należy zauważyć, że ustawa o ogólnym bezpieczeństwie produktów – mając na uwadze ochronę zdrowia i życia konsumentów – przewiduje szeroki zakres zachowań (działań lub zaniechań), do jakich może

zostać zobligowany przedsiębiorca, by wyeliminować zagrożenia stwarzane przez produkt wprowadzony przez niego na rynek. To właśnie przepisy ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów - art. 24 ust. 4 pkt 1 lit. b i pkt 2 lit. c – stanowią podstawę obowiązków nałożonych na strony postępowania w celu wyeliminowania zagrożeń stwarzanych przez kule do kąpeli.

Prezes UOKiK pragnie podkreślić, że nie kwestionuje okoliczności, iż strony postępowania podjęły współpracę z organem nadzoru rynku, tj. wstrzymały sprzedaż kul do kąpeli oraz przekazały faktury zakupu i listę dystrybutorów. Jednakże, z uwagi na zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, wskazujący na niespełnianie przez kule do kąpeli ogólnych wymagań bezpieczeństwa, nałożenie na strony postępowania obowiązków w zaskarżonej decyzji było prawidłowe, zasadne i adekwatne do zagrożeń stwarzanych przez te produkty.

Zgodnie z art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy, albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

Prezes UOKiK, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego i okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego, zarówno pod kątem oceny legalności, jak i celowości wydanego rozstrzygnięcia uznał, że decyzja nr DNR-1/51/2011 z dnia 30 sierpnia 2011 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

Na podstawie art. 25a ust. 1 i 6 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów Prezes UOKiK nałożył na przedsiębiorców Sylwię Brzuskę i Jacka Brzuskę, współników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA spółka cywilna w Białych Błotach obowiązek uiszczenia kwoty 1230 zł, która stanowi równowartość kosztów opinii, wydanej na zlecenie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przez Instytut Matki i Dziecka w Warszawie. Wysokość tej należności pieniężnej (opłaty) została ustalona na podstawie kosztorysu sporządzonego przez ww. biegłego (faktura nr 0009/11/2011/SMO z dnia 28 listopada 2011 r.).

Na podstawie art. 25a ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów w związku z art. 2 § 2 i art. 47 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja Podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 z późn. zm.) oraz art. 130 Kodeksu postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) przedsiębiorcy Sylwia Brzuska i Jacek Brzuska, wspólnicy spółki cywilnej, prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA spółka cywilna w Białych Błotach są zobowiązani uiszczyć ww. kwotę na rachunek Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP O/O Warszawa 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, a w przypadku złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy w zakresie obowiązku uiszczenia kosztów opinii biegłego – 14 dni od dnia doręczenia decyzji utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję.

W związku z powyższym, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) od pkt 1) niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Zgodnie z art. 53 § 1 w związku z art. 54 § 1 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt 2) niniejszej decyzji, na podstawie art. 264 § 2 i art. 141 oraz art. 127 § 3 w związku z art. 144 Kodeksu postępowania administracyjnego, w związku z art. 26 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, należy złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w terminie 7 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

PREZES
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów
dr Małgorzata Krasnodębska-Tomkiel

Otrzymuje:

pełnomocnik przedsiębiorców Sylwii Brzuski i Jacka Brzuski, wspólników spółki cywilnej, prowadzących działalność gospodarczą pod nazwą STARA MYDLARNIA s.c. w Białych Błotach